

La font de les escales (I)

Sardana de Jaume Miralles i Toda (1970)
Adaptació per Agustí Pàmies i Freixas (gener -1996)
de la lletra d'una poesia d'Enric Solé i Sans (1995)

Són les cinc de la vesprada.
Vinc de la Font de les Escales
amb el cantiret ple d'aigua,
amb el cantiret ben ple.

I el sol, alt com el campanar
esplaia amb ombres dels infants
que corren enjogassats tots junts
rera la pilota, mentre el fogós juny,
la primera rialla ha encetat.

Cirerers negrets
ben plantats al tros de l'Avi
fan una ofrena:
a mostres, mató vermell
que és colrat de tan madur
a tota l'ocellada del contorn.

A les cinc, la vesprada,
des de la Font fins la mar
la cançó tarareja
tot de flor l'olivera

I també vermelleja
la pavia del presseguer.
I brolla arran de l'aigua
l'oriflama primaveral.

De la vesprada, a les cinc,
hi ha assegut al vell pedrís
de la Font de les Escales
un pobrissó i no s'adonat
del sol que esplaia amb la mainada,
ni de l'ofrena dels cirerers
a tota l'ocellada del contorn.

Arran d'aquells avellaners
ventallant-se amb un paper,
només s'ha adonat que el juny,
fogós tot just ha arribat
i enceta pels conreus,
i també per aquells infants
i pels ocells, la seva primera rialla.☪